

Sjukhus-demokrati

Den fullständiga demokratin var äntligen införd på sjukhusen. Alla fick vara med och bestämma. På det lilla region-sjukhuset hade all personal samlats till det dagliga morgonmötet. Varje morgon gick man igenom de nyintagna patienterna. Man röstade om deras diagnoser och diskuterade patienternas eventuella behandling.

Denna morgon hade lotten tilldelat överläkaren ordförandeklubban. »Jag förklarar mötet öppnat. Vill gårdagens jour tala om vad vi har för nyintagna patienter?«

Den underläkare som haft hand om patientintagningen fick i demokratisk anda ordet. »Först var det en farbror som cyklat omkull och brutit benet«, redogjorde underläkaren. »Vad tycker ni att vi ska sätta för diagnos på honom?« frågade överläkaren som satt som ordförande. »Får jag några förslag?« Underläkaren som tagit in patienten föreslog diagnosen »benbrott«. »Jag har ett förslag här på benbrott«, meddelade överläkaren. »Finns det några fler förslag?«

»Stukad fot«, ropade någon. »Djupgående intrapersonella konfliktkriser med sublima vanföreställningar«, föreslog arbetsterapeuten (som studerade psykologi på fritiden).

Veckans glada ^{journal} groda

Det fanns inga fler förslag och församlingen gick till omröstning medelst handuppräckning. »Benbrott« vann en knapp seger över de andra förslagen. »Nu ska vi bestämma vad vi ska göra med detta benbrott«, sade överläkaren. »Vad tycker ni?«

En hetsig diskussion följde, där alla hade en röst, och de flesta hade en mycket hög röst. Efter tjugo minuters pratande beslöts att det var dags för omröstning. Denna gav till resultat att patienten med benbrott skulle behandlas med samtalsterapi i grupp.

Underläkaren som skrivit in patienten började att gråta. När han gråtit färdigt fick han fortsätta att redogöra för de nyintagna patienterna. En patient med huvudvärk fick via omröstning diagnosen »mjäll« och en äldre dam med yrselbesvär skrevs ut från sjukhuset direkt, eftersom mötet inte kunde enas om någon diagnos på henne. Två astmatiker fick till allas förvåning diagnosen »astma« och behandling med såväl zon- som kortisonterapi insattes omedelbart.

Morgonens sista patient var en ung man med akuta buksmärter. Sjukhusets kirurgöverläkare, som suttit tyst hela tiden, reste sig nu och hävdade eftertryckligt att det lät som en blindtarmsinflammation. Han fick genast en hel del anhängare, men stötte på hårt motstånd från en grupp mötesdeltagare (ingen av dem läkare) som enats om diagnosen struma.

Ett medlingsförsök som gick ut på att skjuta upp diagnosbeslutet till nästa vecka, röstades enhälligt ner. Ett kompromissförslag att ge patienten diagnosen »blindtarms-struma« röstades också ner.

Vid diagnosomröstningen vann blindtarmen med en rösts övervikt. Det visade sig senare att utslagsrösten kom från en förbipasserande patient som gått vilse på sin vandring mellan röntgenavdelningen och laboratoriet. Det bestämdes (med 2/3 majoritet) att patienten skulle opereras.

Den sedvanliga omröstningen om vem som skulle bli operatör vidtog, och vid röstsammanräkningen befanns den

Dr Truls

»Vad menar doktorn med att jag har en kropp som en 30-åring? Jag är 30 år!«

gamle sjukhusvaktmästaren ha fått flest röster. Han var mycket glad över detta, eftersom han aldrig fått operera tidigare. Men han ansågs allmänt vara en mycket häändig karl.

»Om bara någon säger var blindtarmen sitter, så ska det nog gå bra«, sade han. »Visserligen ser jag dåligt, men å andra sidan tycker jag nog att min darrhänthet är lite bättre idag. Då sätter vi igång. Ska jag tvätta händerna innan?«

Rickard Fuchs